

Culturele solidariteit

Dat Franstaligen in Vlaams gebied rond Brussel gaan wonen is geen punt. Dat bewoners van Vlaanderen thuis Frans of Engels of Russisch of Arabisch of wat dan ook spreken is geen punt. Ze moeten gewoon beseffen dat wie wetens en willens in Vlaanderen gaat wonen, zich aanpast aan zijn omgeving, niet omgekeerd.' Tot zover journaliste Mia Doornaert in een recente column in *De Standaard*. Daarmee omschrijft ze in klare taal het zogeheten 'territorialiteitsprincipe': waar men woont, hanteert men in de publieke ruimte de taal van het grondgebied.

Is dat overigens niet gewoon een zaak van elementaire beleefdheid? En goed, wie in Vlaanderen komt wonen en het Nederlands nog niet (goed) beheerst, die willen we graag vooruit helpen. Maar wie er blijft wonen, die leert toch gewoon de taal van het gebied? Is dat niet gewoon een zaak van elementaire (culturele) solidariteit?

Aan Vlamingen wordt in ons land al decennia lang financiële solidariteit gevraagd met de Franstaligen. De omvang van die transfers mag dan wel betwist worden, aan hun bestaan en aan onze daadwerkelijke solidariteit kan niet getwijfeld worden. Overigens lijkt een transparante solidariteit me een zaak van elementair goed nabuurschap.

Maar hoe zit het met die culturele solidariteit van Franstaligen die in Vlaanderen (zijn) komen wonen? Een van de meeste opmerkelijke uitspraken in de nasleep van het eerste BHV-akkoord, kwam van Louis Michel. Het bewuste akkoord is volgens hem "een eerste stap richting de uitbreiding van Brussel met de zes faciliteitengemeenten". In *Knack* begreep Wilfried Martens "echt niet waarom Louis Michel dat heeft gezegd. Een dergelijke uitspraak is allerminst bevorderlijk met het oog op de toepassing van dat akkoord." Zijn houding brengt de communautaire pacificatie in gevaar, aldus nog Martens.

Dit jaar bestaat de vzw 'de Rand' vijftien jaar. Opdracht van de vzw is het Nederlandstalig karakter van de Rand rond Brussel te versterken en de integratie van anderstaligen te bevorderen (een opdracht die ook het Davidsfonds in die regio ter harte neemt). In het oktobernummer van *RandKrant*, het maandblad van vzw 'de Rand', maakten drie pioniers van de werking een overwegend positieve balans op. Maar ze betreuren de polarisatie die telkens weer ontstaat ten gevolge van 'straffe uitspraken' van politici.

Het is alleszins duidelijk dat Vlaanderen alert moet blijven voor de expansiedrang van sommige Franstalige politici. Daartoe moet het blijven hameren op de culturele solidariteit die verwacht wordt van anderstaligen die zich in Vlaanderen komen vestigen. Organisaties als vzw 'de Rand' en het Davidsfonds bewijzen ten overvloede dat Vlaanderen daarin grote welwillendheid aan de dag legt. Maar er zijn grenzen. De taalgrens blijft onveranderd de grens.

Peter Peene
nationaal voorzitter

» Vlaanderen moet blijven hameren op de culturele solidariteit die verwacht wordt van anderstaligen die zich hier komen vestigen

